

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

“Όσο κοντεύω νά γίνω συνομήλικός σου
Τόσο σέ νοσταλγῶ, πατέρα.
”Ας ἦταν νά πιστέψω στήν ἀνασύνθεσή σου.
Μόλις πεθάνω κι ἐγώ, μέ τό καλό.
Νά σέ ἰδῶ, ὅπως σέ θυμᾶμαι.
Νά σ’ ἀγκαλιάσω καί νά σέ φιλήσω
“Όπως τόν δικό μου γιό.

”Ας ἦταν νά πιστέψω. Σέ ὅποιονδήποτε θεό.
Θρησκο ἢ ἄθρησκο.

“Όμως θά ἦταν ψέματα. ”Αν πῶ
Πώς γιά τόν λόγο αὐτό
”Ενῶ ἐσύ βαθιά ρίζωσες
Στήν πατρίδα
”Εγώ ξερίζωσα τόν ἑαυτό μου.

Γιά νά γνωρίσω ὅσο μποροῦσα
Περισσότερους τόπους
Κι ἀνθρώπους
—Τί ἀλαζονεία ἡ ζωή!—
Νά ἀκούσω καί νά μάθω γλῶσσες
Πού ποτέ δέν θά μιλήσω.

Όμως γι' αυτό και θά γυρίσω
Στό χῶμα πού σιωπηλά
Κάνει τά ὑλικά μας ἄυλα.

Θά ἔρθω στήν Δευτέρα
Παρουσία σου. Μέ τήν ἀπουσία μου
Ἀπ' τά γενέθλιά μου
Γιά πρώτη καί τελευταία φορά.